

Ülke ve Rejim Bunalımı

İstanbul, 22 Mart 2008

Bugün, İstanbul'da, Haseki'deki İl Merkezimizde yapacağımız konuşma, "ÜLKE VE REJİM BUNALIMI" konusunda olacaktır.

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte yapılan devrimlerle ülkemiz islâm düzeninden Batı tipi düzene geçti. Yüz yıla yaklaşan bu geçişle, arada görülen rejim bunalımları da gösteriyor ki tamamlanmamış bir süreç yaşanıyor en objektif bir bakışla. Yeni düzen yerleşme zorlukları yaşıyor. Bunun ana sebebi, toplumu kendi geleneksel düzeninden bir başka düzene geçirmenin devleti o düzene geçirmekten daha zor olduğu gerçeğidir.

Düzen değişikliği daha Osmanlı Devleti döneminde görülmeye başlanmıştı. Tanzimat ve Meşrutiyet, bu değişikliğin ilk işaretleri, hatta ilk safhaları oldu. Derinlemesine bir tahlil yapılmadan girişilen bu hareketler, devletin batmasını engelleyemedi. Halk, bu düzen değişikliğine gönülsüz katıldı.

Cumhuriyet, radikal bir düzen değişikliğini amaçladı. Bunun karşısında halk en azından ruhen içe kapanık kaldı. Daha çok devlet hayatı değişimlere uğradı. Toplum, eski hayatından görünümler korudu.

Birinci Dünya Savaşı, bize Cumhuriyeti getirmişti. İkinci Dünya Savaşı ise Demokrasiyi, çok partili sistemi getirdi. Halk, biraz daha devreye girmiş oldu. Hafızası ve hâtıraları bir miktar tazelenince bazı isteklerde bulundu; en çok da din, inanç konusunda zaman zaman bazı vazgeçilmezlikler sergiledi.

Toplumdaki değişme, daima devletteki değişmeden daha yavaş cereyan eder. Bu da zaman zaman devletle toplum arasında bazı kopukluklara meydan vermektedir. Rejim bunalımınının

temelinde yatan sebep budur.

İki zihniyet, kimi zaman gizli, kimi zaman açık, kimi zaman yavaş, kimi zaman hızlı çatışmakta, ya da uzlaşmakta düzen değişikliği geçiren toplumlarda.

İslâm Dünyası, kimi yerde daha şiddetli, kimi yerde de daha yumuşak bu Batı'ya uyum sıkıntılarını yaşıyor. Bunun en büyük sıkıntısını yaşayan ülke, kuşkusuz ülkemizdir.

Halkın oyu, onayı yönetim için şart oldukça bazı istekleri olacak, bu da iktidar tarafından gözardı edilmeyince bu iki zihniyeti taşıyan kesimler arasındaki köprüler zaman zaman atılacak ve rejim bunalımları hâd safhaya çıkacaktır.

Kimi zaman, bu değişim, bir çıkmaza sürüklenecek, uzun bir süre belirsizlikler serisi gözlenecektir.

Toplumumuz, derin düşünülmeden girilmiş, yavaş yavaş geliştirilmiş, nerdeyse iki yüzyılı bulmuş batılılaşma biçimindeki bu değişimi hazmetmiş görünmemektedir. Ama yine de, yetişen aydın nesillerin bir kesimi bu yolun ve gidişin geri dönülmez olduğunu, halkın zaman zaman "patlak veren" bu isteklerinin "gericilik", bu istekleri hesaba katmak zorunda kalan iktidarların bu tavır ve tutumunu da oy almak için "gericiliğe tâviz verme" gibi düşünüyor, bir vakit "demokrasi" adına "sabır" gösterse de, sonunda bu tepkileri içinde biriktire biriktire bir gün açığa vuruyor.

Birinci Dünya Savaşı, bize, Cumhuriyeti, İkinci Dünya Savaşı, Demokrasi'yi getirdi. Ancak, bizde batılılaşmış kadro, bu eski Yunan ve Roma'dan gelen kavramları, uygulamada ne Batı'ya, ne de sağduyu ve bilime uygun bir şekilde yorumladı. Bu sebeple toplumumuzun trajedisi başladı. İslâm toplumu olmaktan koparılıp yerinden oynatılan toplumumuz, Batılı bir toplum haline de gelemedi. İki arada bir derede bir toplum olup kaldı.

Allah göstermesin, üçüncü bir dünya savaşı olursa, bu ne

getirecek acaba? İslâm ülkelerini istilâ ve işgal eden Batılılar, yüzbinlerce insanı öldürerek, bize, özgürlük (!) demokrasi (!) ve insan hakları (!) getirdiklerini iddia ediyorlar. Oysa zulüm, ölüm, açlık, sefelet, kaos, şeref, namus ve ırzı ayaklar altında çiğneyiş getirdiler.

Halk ve aydınlar arasındaki kopukluk devam edeceğinden, kimilerinin “dönüşüm” diyerek olumlu bulduğu, toplumu değişime uğratma projesi asla sağlıklı bir ilerleme manzarası gösteremeyecek, bu da Batıcı kadro tarafından halkın yeteneksizliği, cehaleti ve inadı olarak yorumlanacak, bu kesim zaman zaman öfkeye kapılacak, kızgınlıkla aşırı gidecek ve yanlışlık üstüne yanlışlık yapacaktır.

Elli yıldır devletin uğradığı darbeler, sağ-sol kavgaları topluma uzun süreli gerilimler yaşatmış, bu da yıkım, yorgunluk ve ümitsizlikler getirmiştir.

Hiçbir toplumun, kendi aslî kimlik ve kişiliğinden çıkıp başka toplumlarınkine benzer bir kimliğe ve kişiliğe bürünmesi mümkün değildir. İki yüzyıla yakın bir zamandır toplumumuzu tâbi tuttuğumuz bu değiştirme işlemi, yozlaşmadan ve bir hilkat garibesine dönüşmeden başka bir şey getirmemiş, bu durum, Batı'nın iştihasını arttırarak yurdumuzu sömürge, insanımızı da uşak yapma gibi bir düşünceye saptanmış, bu isteklerini de nerdeyse açıkça söyler olmuşlardır. Diplomatik dilden anlayanlar için buna kuşku yoktur.

Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, sanki geriye dönüş gibi algılanıp: “şimdi biz bu iki yüz yılı boşuna mı yaşadık?” deyip kendine, özbenliğine dönüşü korkunç bir olgu olarak düşünmek bir çare değildir. Milletlerin hayatında sağlığa ve güvenceye kavuşma büyük atılımlar ister.

Eğer tarih içinde kaybolup gitmek istemiyorsak, geriye dönmek değil, geçmiştekinden daha parlak ve ileri bir gelecek islâmına doğru yürümek zorundayız.

YÜCE DİRİLİŞ PARTİSİ

Genel Başkanı

A. Sezai KARAKOÇ